

Canada, augustus 2005

Wat eraan vooraf ging

Het is al weer ruim twee jaar geleden dat Vincent voor het eerst naar Canada ging om daar een reis voor Summum te begeleiden. Vorig jaar waren het vier reizen en ook voor deze zomer stonden vier reizen op het programma. Tussen de tweede en de derde reis zaten maar liefst drie vrije weken, iets dat toch heel uitzonderlijk is. We besloten om dit jaar onze vakantie in Canada te houden, in die drie vrije weken.

Na alle dia's (vorig jaar niet minder dan 22 rolletjes!) en verhalen, was Ingrid inmiddels erg benieuwd hoe het er in het echt uit zou zien. En Vincent keek er erg naar uit om op elk moment een fotostop te kunnen maken, dingen te doen waar het tijdens een groepsreis nooit van komt en ook wat nieuwe gebieden te bekijken.

De derde en vierde reis werden afgeblazen door te weinig animo. Onze reis werd daarmee het slotstuk: drie weken met een tent en een huurauto door British Columbia en Alberta in het westen van Canada.

Donderdag 4 augustus: Ingrid reist naar Vancouver

Rond de middag vertrekt Ingrid richting Schiphol. In een extra tas zitten de kampeerspullen: slaapzakken, matjes en de tent. Het is een heel gesjouw. Tegen half zes stijgt het vliegtuig van Air Transat met een half uur vertraging op. Het vliegtuig zit niet vol en Ingrid kan haar plaats in het middenstuk verruilen voor een plaats bij het raam (zonder buurman/vrouw, wat een bof!). De Toscana Chicken smaakt erg goed en na een complimentje aan de steward zegt deze stralend: 'I didn't cook it, but I served it.'

De ruim negen uur naar Vancouver gaan snel voorbij, het slapen lukt aardig met een extra zitplaats. Tussen de dutjes door hoort Ingrid het woord 'gletsjer' achter zich en schuift meteen het raamluikje open. Het zicht op Groenland is schitterend met besneeuwde bergen, gletsjers en enorme ijsschotsen zover het oog reikt. Een uur voor de landing is er prachtig zicht op de Rocky Mountains; waar je ook kijkt zie je puntige, besneeuwde bergen dooraderd met rivieren, soms een meer of een gletsjer. Het is nog maar zelden dat je met eigen ogen een volledig onbewoond gebied ziet. Het contrast met wereldstad Vancouver is dan ook enorm. In de rivier die door de stad loopt, drijven ontelbare omgehakte boomstammen.

Om iets na zes uur 's avonds plaatselijke tijd landen we. Het tijdsverschil met Nederland is maar liefst negen uur maar het is allemaal te spannend om je moe te voelen. Ook de douane staat op scherp. Voor Ingrid staat een ouder Hollands echtpaar van een onschuldige eenvoud. Omdat ze geen Engels of Frans spreken, kan de douanier niet alle vragen op hen afvuren die hij graag zou willen. Meneer weet nog net te vertellen dat ze zijn broer gaan bezoeken. De douanier vindt het blijkbaar nodig om te vragen of ze voor hem 'gifts' bij zich hebben. Mevrouw denkt willicht dat hij vraagt of ze gif bij zich hebben, gezien de verontwaardiging waarmee ze ontkent. De douanier geeft het op en bijt zich vervolgens met genoegen in Ingrid vast: wat ze hier komt doen, wie het ticket betaald heeft, waarom Vincent hier al zit. Waarom moet dit allemaal zo onsympathiek? Is hij bang dat Ingrid hier wil blijven?

Na deze onaangename eerste kennismaking wisselt Ingrid wat geld om. De koers is ongeveer \$ 0,65 voor elke euro. Vincent zal inmiddels met zijn groep per bus bij hotel Buchan aangekomen zijn. We hebben van tevoren afgesproken dat Ingrid op eigen

gelegenheid naar het hotel gaat. Zij kiest voor het avontuur en stort zich in het openbaar vervoer. Vanuit de bus doet zij de eerste indrukken op van deze grote, drukke stad. Voor op de bus zitten twee grote haken waar passagiers hun fiets aan op kunnen hangen. De meest vreemde dingen vallen op: in Nederland staat op een lege bus 'Buiten gebruik', in Canada lees je 'Sorry'. Dat staat een stuk vriendelijker! Omdat Vincent zijn groep nog niet heeft uitgezwaaid, moet Ingrid op eigen gelegenheid naar het hotel. Een taxi is handiger, maar de bus spannender en goedkoper. De buschauffeurs zorgen ervoor dat de twee overstaps probleemloos verlopen. Na deze twee overstaps en heel wat gezweet en gesjouw stapt Ingrid om acht uur de Haro Street in. Je moet er wat voor over hebben om een taxirit en 20 Canadese dollars uit te sparen. Vincent staat al op de uitkijk en het is heerlijk om elkaar na anderhalve maand weer te zien.

Het Buchan Hotel zit op een perfecte locatie waaronder vlak bij het Stanley Park. Na een snelle douche kopen we een pizzapunt. We zitten op een bankje aan het strand van de English Bay en kijken naar de ondergaande zon. Er valt veel te vertellen, maar gelukkig hebben we daar nog alle tijd voor. We zijn allebei flink moe en liggen er al om tien uur in.

Vrijdag 5 augustus: Vancouver

Na een rustige start en ontbijt huren we fietsen en gaan het Stanley Park in. Het is een schiereiland van ruim 400 hectare dat in 1886 het eerste park in Vancouver was. Het is onvoorstelbaar groot en wordt jaarlijks door maar liefst acht miljoen mensen bezocht. Los van alle toeristen zie je veel joggers, scaters, mensen die hun hond uitlaten of lekker lui op hun gat zitten. We fietsen langs de kust en zien in de verte de imposante flats van Vancouver Noord. Het is allemaal heel relaxt, misschien ook omdat iedereen zich aan de regeltjes houdt.

Al snel bekijken we een verzameling mooi beschilderde totempalen. Steeds terugkerende symbolen zijn de orca en de adelaar. Het is prachtig weer en een bankje lonkt. Gewoontegetrouw zet Ingrid haar fiets op slot, maar volgens Vincent is dat hier helemaal niet nodig. We zien hoe een meeuw van grote hoogte een schelp op de rotsen laat vallen om het te breken. Het strand en de zee zien er erg aantrekkelijk uit. Ook rijden we een stuk door het bos met enorme cederbomen. De watervliegtuigjes vliegen af en aan naar Victoria. Het is verreweg de snelste manier om op Vancouver Island te komen; zo'n dertig minuten, terwijl het met de boot al gauw twee uur is. Per toeval stuiten we op wat bramenstruiken met overheerlijke bramen die we natuurlijk niet kunnen laten hangen.

We schieten fullspeed door de Waterstreet met zijn stoomklok. Het is een sfeervol straatje met veel bloembakken en leuke winkeltjes. Alleen hebben we geen tijd om het te bekijken, want om kwart voor vijf moeten de fietsen terug zijn. Het lukt allemaal net en de ketting is er maar één keer vanaf gelopen. Vlak bij het hotel ontdekt Ingrid een enorme ondergrondse supermarkt en zo blijft Canada tot het laatst ook verrassend voor Vincent.

Morgen vertrekt de groep weer naar Nederland en vanavond is er een afscheidstentje. We kunnen pas om negen uur terecht, omdat het in Canadese restaurants gebruikelijk is om een paar keer per avond te tafels te bezetten. Vincent krijgt een mooi fotoboek met zwart-wit foto's van Canada en de gebruikelijke envelop. Na een laatste drankje in

een café liggen we om één uur dan eindelijk in bed. Het tijdsverschil (in Nederland is het negen uur later) lijkt volkomen aan Ingrid voorbij te gaan.

Zaterdag 6 augustus: Vancouver – Pemberton

Om half zeven zijn we klaar wakker en besluiten een wandeling door het Stanley Park te maken. Hoofddoel is om een goede plek uit te zoeken waar we vannacht illegaal de tent op kunnen zetten. Het is eigenlijk een noodsprong: de huur van de auto gaat per vergissing morgen pas in, het Buchan Hotel zit vol en dat zal voor alle goedkope adresjes gelden. Er is vanavond namelijk een groot vuurwerkspektakel dat Vancouver uit zijn voegen doet barsten. We vinden wat stille plekken, maar Ingrid vindt het ook steeds griezeliger worden.

In de ochtenduur ziet het er allemaal nog erg onschuldig uit. Binnen tien minuten stuiten we op een stinkdier (striped skunk) dat op zijn gemak rondscharrelt op zoek naar een sappige worm en op een wasbeer (raccoon) met drie jongen die als in ganzenpas achter ma aantrippelen. Achteraf gezien kunnen we zeggen dat het – ondanks alle natuurparken - bij deze wasberenfamilie gebleven is. En dat in een miljoenenstad. Een tam eekhoortje gooit al zijn charme in de strijd om een lekker hapje van ons los te peuten.

Halverwege de ochtend brengt Vincent de groep naar het vliegveld en gaat aansluitend proberen of we de auto een dag eerder kunnen huren. Ingrid gaat nogmaals naar het Stanley Park, ditmaal voor het Aquarium (een soort Dolfinarium). Een uitgebreid bezoek zit er niet in, daarom is Ingrid blij met de tip dat je er vanaf de zijkant gratis in kunt om de zeeleeuwen (seller sea lion) en de beloega's (beluga) te kunnen bekijken. Alleen dat al is vreselijk leuk en het zicht is zelfs beter dan dat van de betalende bezoekers. De zeeleeuwen worden gevoerd en de beluga's trekken in hun show alles uit de kast. De beluga's zijn walvissen uit de Canadese wateren en wat opvalt is hun spierwitte kleur. Hoge sprongen maken ze niet, maar je smelt weg bij het zien van hun spleetogjes en een bek die altijd lijkt te glimlachen. En ja, het is nog steeds erg heet.

Vincent belt rond de middag dat hij de huurauto nu al mee kan krijgen – gelukkig! – en Ingrid spoedt zich terug naar het hotel. Met een glimlach om zijn mond komt Vincent aanrijden in zo'n fancy staalblauwe Chrysler – PT Cruiser met slechts 1110 kilometer op de teller. En zo verlaten we toch nog vrij onverwacht bepakt en bezakt Vancouver via de imposante Lion Gate Bridge. Wat indrukwekkend om over zo'n grote brug te rijden.

Al snel laten we de stadse drukte achter ons en rijden over een mooie weg richting Whistler. We hebben prachtig zicht op besneeuwde bergen en telkens weer zien we wildstromende rivieren en meren met een soort groene kleur. Een teken dat het water rechtstreeks van een gletsjer komt. Whistler is een luxe skoord, dus daar komen we niet eens onze auto voor uit. We rijden snel door naar Pemberton, een leuk westernstyle plaatsje dat nog geen concessies aan het toerisme heeft gedaan. Omgeven door naaldbossen en besneeuwde bergtoppen slijt het rustig de dagen. Vincent poseert bij de auto voor een eerste foto (van de vele) en informeert bij de cassière van de supermarkt hoe het met de beren staat. Die waren er zelfs in de straten van Pemberton, vertelde ze onbewogen.

We zoeken een plekje op de dichtbij gelegen camping van het Nairn Falls Provincial Park. Een korte wandeling van 1,5 kilometer brengt ons bij de 250 meter hoge waterval (Nairn Falls) die met een donderend geraas uitkomt op de Green River. Wat een kracht!

De camping is typerend voor Canada en tekenend voor de overnachtingen die ons nog wachten. Iedereen heeft zijn eigen ruime kampeerplek, omgeven door bomen. Naast de auto en de tent staat er altijd een picknicktafel met banken en een bak om een vuurtje te stoken. Het sanitair bestaat uit een soort toilet en een waterpomp. Geen douche, geen wastafel, geen spiegel en andere onbelangrijke dingen. Vincent warmt de kant-en-klaar maaltijd op en we stippelen globaal de route uit. Morgen gaan we naar het Loon Lake, omdat daar volgens onze informatie een zalmkwekerij (hatchery) zit.

Zondag 7 augustus: Pemberton – Loon Lake

Om half zeven zijn we klaarwakker en we merken het verschil tussen een zacht grasveldje als ondergrond en de kiezels die we nu hebben. Iedereen lijkt nog te slapen en behalve de overvliegende raven is de camping doodstil. Vincent weet te vertellen dat raven afhankelijk van de situatie dertig totaal verschillende geluiden kunnen maken en geavanceerde methoden gebruiken om aan voedsel te komen. Het zijn uiterst intelligente vogels en een paartje blijft levenslang bij elkaar. We ontbijten op ons gemak, pakken de spullen in en vullen de jerrycan bij de waterpomp bij. We kopen nog gauw in de supermarkt een theedoek en vertrekken dan richting Loon Lake.

Het is een mooie route met weinig verkeer en veel zon. Duidelijk een landbouwgebied dat westernachtig aandoet: boerderijen, paarden, koeien. Het is de tijd van de hooibouw. We maken een foto van de auto nu hij nog schoon is. Hebben we een vooruitziende blik? Later ziet het landschap er totaal anders uit met mooie kale rotsen en savanne-achtig gebied. Het is erg warm.

Via een doodlopende, stille weg naderen we het Loon Lake omdat Vincent in een recente folder gelezen heeft dat daar een zalmkwekerij zit. In onze reisgidsen wordt het helemaal niet genoemd. Na wat gezoek en gevraagd blijkt deze al vijf jaar weg te zijn. Jammer, maar al snel merken we dat het allemaal niet voor niets is geweest. We komen namelijk terecht op het Wellspark Resort, schitterend gelegen aan het Loon Lake. Voor \$ 14 per nacht hebben we een droomplek pal aan het meer, volgens Vincent een 'superplek'. En ze hebben zelfs een warme douche! 85% van de gasten komt elk jaar terug en het is allemaal vreselijk kneuterig en sympathiek. Een camping waar het een belediging is om je auto af te sluiten en waar het ondenkbaar is om niet een praatje te maken. En waar het eigenlijk ook ondenkbaar is om geen vishengel bij je te hebben. Er is zelfs een aparte gootsteen om vis schoon te maken, inclusief een rolmaatje. We maken kennis met de burens; de stoere brandweerman Dan uit Vancouver en zijn vrouw in een badpak met pantermotief en decolleté, Judy ('Is that a PT Cruiser?!') en haar man met zijn kolossale bril. Ze willen allemaal weten hoe we hier in vredesnaam verzeild geraakt zijn.

Het Loon Lake is een natuurlijk meer van maar liefst veertien kilometer lang. Veel meren in Canada worden gevoed door een gletsjer en dat maakt het vanwege de ijsselijke temperatuur onmogelijk om in te zwemmen. Dit meer daarentegen ziet er erg aantrekkelijk uit en het is ook voor Vincent de eerste keer dat hij in Canada in een meer zwemt. Het water is heerlijk! Veel Canadezen vinden een meer pas een meer als er loons zwemmen. En inderdaad zien we een common loon. Met zijn werkelijk schitterend zwart-wit gespikkeld verenkleed en zwarte kop is de loon een symbool van de Canadese wildernis. Hij is zelfs afgebeeld op het \$1 muntstuk, ook wel 'loonie' genoemd. Het \$2 muntstuk is de 'toonie'.

's Avonds verzamelen de campinggasten zich bij het meer om wat te babbelen en de visvangst door te spreken. Ingrid komt na de warme douche een haar onbekende vrouw tegen die vriendelijk vraagt: 'Did you enjoy your swim?' Werkelijk, het meer mocht dan in eerste instantie wat koud aanvoelen, de hele camping lijkt wel een warm bad door de vriendelijkheid van de mensen. Om een uur of tien liggen we al weer in de slaapzak. We hebben ons ritme te pakken: tien uur erin, half zeven eruit. En dat zonder wekker.

Maandag 8 augustus: Loon Lake – Williams Lake

We ontbijten in de zon en zien af en toe een vis hoog uit het water opspringen. Men weet niet precies waarom ze dat doen, maar een reden kan zijn om vuiligheid van hun huid af te spoelen. Sinds gisterenavond probeert Vincent zijn vroegere buurjongen uit Dordrecht aan de telefoon te krijgen. Hij is al meer dan twintig jaar tandarts in Canada en Vincent heeft via een chauffeuse op een van zijn reizen (zij is tevens tandartsassistente) zijn adresgegevens weten te achterhalen. Vanmorgen lukt het eindelijk en daarmee weten we onze volgende bestemming: Williams Lake voor een bezoek aan Ruud Wassenaar. We hebben afgesproken dat we eerst even bij zijn praktijk langs zullen komen.

Maar eerst huren we nog de kano van de camping voor \$5 om het Loon Lake eens van een andere kant te bekijken. Ter vergelijking: bij het toeristische Lake Louise kost het \$35 per uur! Als we van deze rustieke plek weggrijden, worden we van verschillende kanten uitgezwaaid. Echt een heerlijke plek!

Landschappelijk gezien is de route in het begin niet heel bijzonder. Al verbazen we ons wel over de zoutmeertjes die we zien. We waren door Dan de brandweer al gewaarschuwd voor de vele dode bomen. Dit jaar is er rampzalig veel overlast van een boomkever die hectare na hectare doet afsterven. Hele berghellingen zijn bruin gekleurd door de afstervende naaldbomen.

Later wordt het steeds mooier met wetlands en veel bloemen. Maar ook een idyllisch boerenlandschap met veel hooibouw. Regelmatig zien we kolossale vrachtwagens met dikke boomstammen. Gelukkig is men in Canada verplicht om voor elke gekapte boom zeven nieuwe boompjes aan te planten. Ook vallen de vele Harley Davidsons op. In het plaatsje 100 Mile House tanken we en poetsen de vele insecten van de voorruit. Ook hier blijft ons wagentje niet onopgemerkt en een dame vraagt: 'How do you like your PT Cruiser?' Tja, wat zullen we zeggen: hij oogt erg leuk en heeft allemaal geinige handigheidjes. Maar hij rijdt gemiddeld maar 1 op 10 en omdat in Canada de afstanden zo groot zijn, blijven we tanken.

Om half vier zijn we in Williams Lake, oninteressant maar centraal gelegen in de Cariboo Chilcotin Coast regio. We ontmoeten Ruud bij zijn tandartsenpraktijk. Hij noemde zich hier al snel Rudy, omdat Ruud klinkt als 'rude' en dat betekent 'grof' en dat zou potentiële klanten begrijpelijkerwijs wel eens af kunnen schrikken. Ruud is niet zo lang geleden gescheiden en woont sinds twee weken op een heuvel net buiten Williams Lake. Het uitzicht is mooi en de barbecue zorgt voor de rest. En Vincent had het al verwacht: Ruud geeft ons waardevolle tips. Hij raadt ons aan naar Bella Coola en Hagensborg te rijden, 'maar' een uur of vijf (479 kilometer) rijden westelijk van Williams Lake. Volgens Ruud wemelt het van de beren, zijn er weinig toeristen en is het 'absolutely spectacular'. Het is wel helemaal de andere kant op, maar we besluiten toch onze plannen om te gooien.

Dinsdag 9 augustus: van Williams Lake naar Chilko Lake

Na de laatste aankopen en een bezoek aan het Visitors Centre voor de nodige informatie een kaartjes vertrekken we richting het westen. In het begin is het vooral landbouwgebied met zelfs cowboys te paard. Ook zien we veel oorspronkelijke bewoners (natives), die vaak zo arm zijn dat ze over grotere afstanden lopen en liften. We halen zelfs een native-stel met paard en wagen in. De weg is goed met veel wetlands. Er zijn ook saaie stukken waar bomen links en rechts ons het uitzicht benemen. We tanken nog een laatste keer in Tatla Lake bij een Duitse (uit Feuchtwangen en die zelfs Merkendorf kende, het geboortedorpje van Ingrid's moeder), daarna slaan we af richting het Chilko Lake. We hebben er inmiddels 220 kilometer opzitten en ons wachten nog 55 kilometer onverharde weg met vooral veel stof. Een enkele auto passeert ons en twee coyotees schrikken zich lam als onze PT Cruiser ineens vanachter een bocht opduikt.

Het Chilko Lake is perfect voor een tussenstop; we zijn dan ongeveer halverwege en het 84 kilometer lange gletsjermeer moet erg mooi zijn. Het ligt in het Tš'il?os Provincial Park (spreek uit: sigh-loss) dat pas in 1994 werd opgericht om dit gevarieerde landschap met zijn vele dieren- en plantensoorten te beschermen. We zijn op weg naar de Gwa Da Ts'ih camping aan het meest noordelijke puntje van het meer. Vaak wordt deze camping tussen half augustus en half september afgesloten als de zalmen tegen de stroom terugspringen naar hun geboorteplek om daar kuit te schieten. Veel beren grijpen deze gelegenheid aan om zich voor de winter kogelrond te eten. Een ware invasie, we zijn dus net op tijd.

De legende van Tš'il?os

Lang geleden, voor de blanken het gebied van de Xení Gwet'in betraden was er een man: Tš'il?os. Zijn vrouw heette ?Eniyu en samen hadden ze zes kinderen. Op een dag kregen ze zo'n ruzie dat ?Eniyu de baby op de schoot van haar man zette en er met drie kinderen vandoor ging. Tš'il?os bleef achter de andere twee kinderen en de baby. Ze veranderden in een rots en nog steeds herken je de baby op de schoot van Tš'il?os. ?Eniyu trok met de drie kinderen naar de Tatlayoko Vallei en veranderde daar ook in een rots. De natives geloven dat het gaat regenen of sneeuwen als je naar Tš'il?os wijst en wijzen naar ?Eniyu zorgt voor nog slechter weer.

De laatste drie kilometer zijn heftig met diepe kuilen en sporen. Onze PT Cruiser kan het net aan en Vincent weet ons er heelhuid door te loodsen. Wél is onze gedachte: het moet vannacht niet gaan regenen want dan komen we hier voorlopig niet meer weg. De weinige andere bezoekers hier hebben zonder uitzondering 4 wheeldrive's.

De auto is door al het stof onherkenbaar. Op de camping hangt – naast de gebruikelijke borden – en extra waarschuwbord aan een boom getimmerd: 'Bear in area'. En op de camping gonst het nog na van de zwarte beer met twee jongen die vandaag over de camping liepen. Omdat een moederbeer met jongen zeer agressief kan zijn staat Vincent meteen op scherp en zegt steeds weer dat we 'alert' moeten blijven. Voor Ingrid is het allemaal nieuw dus die kijkt er met een onbevagen nieuwsgierigheid tegenaan.

Er zijn acht kampeerplekken en weer hebben we een mooi plekje aan het meer. Veel muggen, dat wel. Ons tentje steekt wat zielig af bij alle pickup-campers en we moeten even wennen aan het idee dat hier beren lopen. Wat onrustig maken we een korte wandeling. Jammer dat we geen bootje hebben of kunnen huren, want nu zien we maar een klein stukje van het meer. De buurman vaart met zijn bootje af en aan om brandhout te verzamelen, ook voor ons. Het kampeergeld van 10 dollar doen we in een enve-

lop in een soort brievenbus. Tijdens het koken gaat het een beetje regenen en Vincent kookt onder de paraplu verder.

Als de parkwachter komt horen we onze buurman zeggen: 'It's a nice, young couple from Holland with a tent.' De leeftijd van de anderen ligt inderdaad een stuk hoger. Ze komen allemaal om te vissen, dat wil zeggen: de mannen. De vrouwen vervelen zich hoofdzakelijk volgens ons. Maar ze zijn allemaal erg vriendelijk en de buurman laat ons proeven van de vis die hij gevangen heeft. Het meer blijft hier ondanks het warm weer koud en daarom is het hier goed vissen vangen. En als de parkwachter ons wat betreft de beren helemaal gerust weet te stellen kunnen we volop genieten van deze unieke en rustige plek. 's Avonds als iedereen om het kampvuur zit zijn ze allemaal erg benieuwd hoe wij aan deze plek zijn gekomen. En voor de zoveelste keer vertelt Vincent het verhaal van de buurjongen die emigreerde om in Canada tandarts te worden. De regen drijft ons uiteindelijk de tent in. Al het eten ligt in de auto, afval in de speciale bakken die beren niet open kunnen krijgen, wij ongewassen in de tent. Oftewel niets wat het voor beren aantrekkelijk maakt om ons een nachtelijk bezoek te brengen. 's Nachts meent Vincent dat hij 'iets' om de tent heen heeft horen ritselen!?

Woensdag 10 augustus: van Chilko Lake naar Hagensborg/Bella Coola

We zijn al om zes uur wakker en stellen opgelucht vast dat de regen vannacht niet heeft doorgezet en de weg voor ons goed genoeg is. Omdat het allemaal wel iets vochtig is, hebben we geen last van opstuiwend stof. Er is sowieso op dit tijdstip nog weinig verkeer. Vol verwachting rijden we richting Bella Coola. Zodra we in het Tweedmuir Provincial Park zitten wordt de omgeving werkelijk schitterend. Het is met 981.000 ha het grootste park van British Columbia.

Hoge bergen, begroeid met naaldbossen of bedekt met sneeuw zorgen voor de mooiste uitzichten. We stappen uit om de paintbrush te kijken met zijn prachtige rode bloemen. Volgens Vincent is het de Red Indian paintbrush, maar het schijnt moeilijk te zijn om de ruim 150 soorten paintbrush uit elkaar te houden. Qua wildlife moeten we het doen met een chipmunk. En eerlijk gezegd: als je door Ruud bent voorbereid op heel wat beren, dan is dit een beetje teleurstellend.

Aan het begin van het park stopt het asfalt en gaat over in een bochtige gravelweg. De weg wordt ook wel de Freedom Highway genoemd. Al voor de Eerste Wereldoorlog vroegen de inwoners van Bella Coola om een weg naar het oosten. Keer op keer weigerde de regering dit en uiteindelijk besloten ze in 1952 om zélf de weg aan te leggen. Al een jaar later was de verbinding naar het oosten een feit en haalde het Bella Coola en omgeving wat uit hun isolement. Alhoewel: het is nog steeds de enige (doodlopende) weg, er is geen openbaar vervoer, het winterseizoen is lang en bitter koud. Echt toeristisch zal het dan ook nooit worden. Na de Heckman Pass (1524 meter) dalen we stevig af, zelfs een keer 18%!

Het is inmiddels middag als we Hagensborg binnenrijden. Een rustig, leuk plaatsje met mooie tuinen en veel bloemen. Er wonen 600 mensen, en in de hele Bella Coola Valley 3.000. Dat betekent veel natuur. Het ligt prachtig langs de Bella Coola River en omgeven door bergen. Het voelt meteen goed en de Gnome's Home Campsite is ook helemaal oké. Volgens Ruud is de beheerder bijna altijd dronken, maar dat blijkt mee te vallen: Carl Osmer geeft ons veel goede tips en als hij voor Vincent een kaart heeft, is het festijn compleet. Voor \$15 per nacht zetten we de tent op en gaan dan snel op pad.

Eerst boeken we voor \$ 59 per persoon morgenochtend een toertje met een rubberboot over de Atnarko River. Daarna rijden we richting Bella Coola, vernoemd naar de Indianenstam die hier altijd heeft gewoond en leefde van de zalm. Net buiten Hagensborg stoppen we op de brug over de Nooklikohnic Creek en vallen volop in de prijzen: we zien hoe honderden chum-zalmen proberen om tegen het stromende water op te zwemmen. Indrukwekkende beesten met hun 80 centimeter. Op een dag kunnen ze maximaal 45 kilometer zwemmen, maar in dit gedeelte gaat het heel langzaam en soms spoelen ze van uitputting een stuk terug. Er hangt een doordringende lucht van rotte vis, meeuwen azen op de afvallers. We zijn erg onder de indruk van al die zalmen en hun monsterlijke tocht.

In Bella Coola kopen we wat te eten en zoeken een schaduwrijk plekje op de picknickarea bij de baai. Dezelfde baai waar de ferry naar Port Hardy op Vancouver Island doorheen vaart. Een zeehond duikt op. Het is nog steeds boven de dertig graden en er zitten nogal wat muggen. Dat is gelukkig niet het geval bij de Clayton Falls, omdat het daar een stuk kouder en winderiger is. Ook daar zien we zalmen, maar dan veel kleiner en minder in aantal. Zij stuiten na een lange tocht op de Clayton waterval en maken sprongen van zeker een meter om daar doorheen te komen. Sommigen noemen het dapper, anderen dom. En inderdaad: het is een mission impossible.

De dag eindigt voor ons in het Walker Island Regional Park omdat daar mooie red cedars zouden staan. Het overtreft onze stoutste verwachtingen: een stuk oeroud bos dat de houtkapdrift heeft overleefd. De red cedars zijn onwaarschijnlijk hoog en dik en het feit dat we daar helemaal alleen lopen maakt het extra indrukwekkend. Ook hier worden we gewaarschuwd voor beren en luid pratend spieden we om ons heen, maar gelukkig: geen beren. Alhoewel: Ingrid is inmiddels zwaar toe aan haar eerste beer en morgen tijdens de rafttocht moet dat allemaal gebeuren.

Donderdag 11 augustus: Bella Coola Valley

Om half acht verzamelen we bij Brockton Place voor onze bootexcursie op de Atnarko rivier. 'We' zijn wij en twee Zwitsers. Onze gids Fraser voert ons met vaste hand stroomafwaarts over de snelstromende Atnarko rivier. Hij wijst ons aan weerszijden op twee bergkammen en vertelt over de laatste ijstijd zo'n tienduizend jaar geleden. Je kunt precies zien tot hoe hoog het ijs gekomen is; de ene top is door het ijs afgerond, de andere top bleef boven het ijs uitsteken en heeft spitse toppen.

Ingrid hoopt nu eindelijk – veilig vanuit de roeiboot – wat beren te zien en het is een behoorlijke tegenvaller als dit niet gebeurt. En het laatste waar je dan op zit te wachten is een gids die vertelt hoeveel beren er op eerdere excursies te zien waren.

Onderweg zien we regelmatig twee visarenden (bald eagles). Hun spanwijdte van maximaal 2,35 meter maakt ze erg imposant. Ook zien we hoe een eared grebe (futensoort) en vier jongen dapper de sterk stromende rivier oversteken. Het is erg warm en misschien is dat de reden dat we geen enkele beer zien.

's Middags gaan we naar een grote **zalmkwekerij**, waar ze van overheidswege de verschillende zalmsoorten in stand proberen te houden omdat maar 1% van de zalmen volwassen wordt. Ze vangen de hoogzwangere vrouwtjes voor ze kuit schieten en offeren dit vrouwtje op voor haar 3.000 eitjes. Ze kweken de eitjes en zetten ze uiteindelijk weer uit. Ontzettend interessant allemaal.

Daarna probeerden we met een zeer summier kaartje de **Petroglyphen** te vinden. Eerst lopen we helemaal fout maar uiteindelijk weten we ze toch te vinden: oeroude rotstekeningen van de oorspronkelijke bevolking de Nuxalk, een indianenstam.

Vroeg in de avond gaan we weer op berenjacht. De eerste twee plekken leveren niets op. De derde plek is vanwege de berenpopulatie verboden terrein. Nu wordt het interessant, maar opeens horen we redelijk dichtbij tussen de struiken een enorm gekraak en we weten zeker: dit is niet de zoveelste chipmunk. Vincent begint langzaam van het geluid weg te lopen, maar Ingrid blijft nieuwsgierig dralen tot Vincent sist: INGRID, MEEKOMEN, NU! Weer niet gelukt, maar eerlijk is eerlijk: een grizzly wil je toch ook niet te voet tegenkomen.

Dan maar de volgende specialiteit: wij kunnen dit gebied natuurlijk niet verlaten zonder verse zalm gegeten te hebben. In het winkeltje is het lastig kiezen uit de verschillende soorten en het wordt uiteindelijk de springzalm. Vervolgens dient zich het volgende probleem aan: hoe maak je zoiets klaar? Het duurt eeuwig en we worden er chagrijnig van. Gelukkig hebben ze bij de buren (rasvissers) nog wat eten over. Door die rotzalm liggen we er pas om een uur of elf in.

Vrijdag 12 augustus

Om een uur of zes zijn we al op weg in de auto, ontbijten doen we later wel. En terwijl het overal nog doodstil is, gebeurt het dan eindelijk: we zien in de berm een zwarte beer. Vincent trapt op de rem, de beer blijft dralen en gaat uiteindelijk languit voor de auto liggen. We begrijpen er niets van. Tot er opeens in de berm aan de andere kant twee oortjes tevoorschijn komen: een berenjong. Na de nodige moed verzameld te hebben, steekt ze uiteindelijk met knikkende knietjes de weg over naar de moeder. Samen verdwijnen ze in het bos. We zijn er helemaal vol van en Ingrid is tevreden; ook al zien we de rest van de vakantie helemaal niks meer, het maakt niet uit!

Op een mooi uitkijkpunt zetten we koffie en ontbijten. Er passeert ons slechts één auto en die stopt meteen om te vragen of alles goed is. In deze eenzaamheid kun je niet anders dan elkaar helpen. De route is schitterend, ook omdat er helemaal geen verkeer is. We zien twee white-tailed ptarmigans, een soort hoenders. En zo keren we langzaam maar zeker weer terug naar de beschaving en de drukte van **Williams Lake**. We gaan internetten, doen wat boodschappen en brengen een bezoek aan de wasstraat. Bij Ruud draaien we een was en maken een planning voor de rest van de reis. Ruud vraagt of we morgen zin hebben om te gaan vissen.

Zaterdag 13 augustus

Vandaag gaan we met Ruud **vliegvisseren** bij Horsefly, onderweg springt er vlak voor de auto een muledeer. Ingrid heeft per abuis meteen beet met een forelletje. Daarna vangen we niks meer. We verspelen een paar keer het lokaas dat Ruud met veel zorg gemaakt heeft, moeten een paar keer het haakje opduiken of het snoer ontwarren, Vincent gooit zelfs in de vaart zijn halve hengel in de rivier. Op de terugweg ziet Ruud een vuilniszak voor een beer aan. Al met al een rustige dag met weinig spektakel. Morgen gaan we verder.

Zondag 14 augustus

We verslapen ons, zo stil is het hier. Ruud vraagt onverwacht veel geld van ons en enigszins katerig taaien we af. Je kunt blijkbaar je eigen normen lang niet altijd op anderen projecteren. Via een mooie binnendoorweg rijden we via 100 Mile House en Little

Fort naar het **Wells Gray Park**. De elanden waar Ruud het over had zijn er helaas alleen in februari en maart, nu zitten ze hoog in de bergen. Maar gelukkig is er meer moois; we maken een prachtige wandeling via een feeëriek bos naar de Trophy Meadows, een soort bloemenwei met wederom veel Indian Paint Brush.

We besluiten nog even te wachten met het opzetten van de tent omdat het licht nu zo mooi op de watervallen staat waar het Wells Gray Park zo bekend om is. En inderdaad, ze zijn beide schitterend: Helmcken Falls hoog (141 meter) en Dawson Falls breed.

Bij Pyramid Campground zetten we onze tent op, betalen voor één nacht en kopen wat brandhout. Ook hier alleen een longdrop toilet en een waterpomp. We koken, stoken een vuurtje en zien de maan door de bomen schijnen.

Maandag 15 augustus

Het dagboekje beschrijft deze dag erg rommelig, waar achteraf weinig van te bakken is. Maar wat wil je als je het pas na bijna drie jaar uitwerkt...

We overtreffen onszelf: om 6 uur rijden we van de camping weg. Onderweg lopen we de **Ray Farm Trail** (3,9 kilometer) en zien twee herten met twee jongen. Overal zien we eekhoorns. Een red squirrel verdedigt met veel bombarie zijn nest, een albert's squirrel knabbelt op een eikel. Ook menen we de three-toed woodpecker te zien. Met regen verlaten we uiteindelijk het Wells Gray Park.

We bekijken onderweg de **Spahats Falls**. 400.000 jaar geleden was hier eruptie na eruptie en de lavalagen stapelden zich op. Na afloop was de laag maar liefst 150 meter dik. Gletjers sleten vervolgens een diepe canyon uit het zachte lavagesteente. Nu stroomt de Clearwater River door de canyon en zo gaat de erosie door. We pakken een mooie route langs de Thompson River richting Jasper. Overal om ons heen zien we schitterende bergen met besneeuwde toppen waar zelfs de grootse camper nietig tegen af steekt.

Vanaf Valemount wordt het voor Vincent bekend terrein, al rijden we het dan nu in tegengestelde richting. Mount Robson is zoals altijd deels in nevelen gehuld. Het is met 3.954 meter de hoogste berg van Canada en pas in 1913 voor het eerst beklommen. In al die keren dat Vincent er nu langs gekomen is, heeft hij slechts één keer de top gezien. We hopen er morgen een trekking te maken, al voorspelt het weer op dit moment weinig goeds.

Als het eindelijk droog is zetten we op camping Robson River de tent op en lopen daarna naar **Rearguard Falls**. Het is een erg woeste rivier en steeds zien we zalmen hoog uit het water opspringen tegen de stroom van de waterval in. Het gaat steeds harder regenen en we vragen ons af of de tent droog zal blijven. We hebben geluk, maar leggen er toch maar een oude regencapé overheen. Niet echt het ideale weer om te gaan koken, maar de Mount Robson Lodge – Robson Shadows biedt uitkomst. Een gezellig houten tentje waar we van het vakantiegeld van Ingrid's moeder lekker eten terwijl de regen tegen de ruiten slaat. We maken een avondritje in de hoop een paar elanden te spotten, maar helaas. De camping blijkt vlak bij de weg te liggen; Vincent ligt wakker en luistert naar de vrachtwagens, Ingrid slaapt en droomt over beren. Zal het komen door de anti-beer voedselkluizen die op de camping staan voor mensen zonder auto?

Dinsdag 16 augustus

De minitrekking naar het Kinney Lake kunnen we vergeten; regen en mist blijft tussen de bergen hangen. We breken op en gaan richting Alberta. Het wordt uiteindelijk droog, maar het blijft bewolkt en fris. Onderweg zien we een groep van maar liefst 18 elks, het wordt bijna gewoon maar blijft mooi! We kopen vlak voor we Alberta inrijden een vijfdaagse pas voor \$ 80 en strijken neer in **Jasper**. Het is er supertoeristisch en druk, alleen de Wapiti Camping telt al 362 plekken.

Na de nodige regenbuien wordt het eindelijk droog en rijden we naar **Mount Edith Cavell**, met 3.368 meter de hoogste berg in de Athabasca Valley, en bewonderen de Angel en Cavell Gletsjer. Ze zijn prachtig, de zon schijnt en we nemen een hoger gelegen pad om de andere toeristen af te schudden. De pika rent rond, de chipmunk gaat bijna op Ingrids schoen zitten en de clark's nutcracker poseert gewillig voor Vincent. Deze vogel verstopt zijn voedsel en kan maanden later nog 60 tot 90% terugvinden.

Woensdag 17 augustus

Na een nacht vol regen moeten we constateren dat niet alles is drooggebleven. We gaan al vroeg op pad en rijden over de **Icefield Parkway**, toch een hoogtepunt van de reis. Deze weg is tussen 1931 en 1939 door duizenden werklozen aangelegd. Allereerst doen we het **Medicine Lake** aan. Door scheuren loopt het water er langzaam weg. Toen de ferrydienst in de jaren vijftig van de vorige eeuw door het lage water in de problemen kwam, hebben ze nog geprobeerd de gaten te dichten met zandzakken, pakken papier en matrassen. We zien 2 mule deers van heel dichtbij, grazend lopen ze achter elkaar. Als de voorste treuzelt, krijgt hij een subtiel trapje van de achterste.

Vreemd genoeg loopt het water van het Medicine Lake ondergronds in de **Maligne Canyon**. Hij is maar liefst 50 meter diep; 's zomers hoor je het donderend geraas van de waterval, 's winters de doodse stilte als de waterval bevroren is. Eigenlijk bestaat het uit een gletsjer, een meer, een rivier en een canyon. Hoe het aan zijn naam komt? In 1846 wilde een Belgische priester naar de overkant, maar dat lukte niet. Daarom noemde hij de rivier wicked/maligne.

Na de Sunwapta Falls houden we het voor gezien; het zicht is slecht en wat zijn bergen als je de toppen niet ziet. Zonde van de Icefields Parkway. We strijken neer op Camping Jonas, 25 plekken en een longdrop toilet. Het kost wat moeite om een vlakke plek te vinden, gelukkig drogen de tent en het grondzeil snel door de harde wind. Voor de zekerheid gebruiken we alle scheerlijnen.

Tijd om de **Athabasca Gletsjer** te bekijken, een van de grootste gletsjers met een lengte van 6 kilometer en op het dikste punt 300 meter. Hij wordt gevoed door het Columbia Icefield. Een enorm ijsveld dat 34 gletsjers voedt en maar liefst 325 km² is. Op de terugweg maken we prachtige foto's in het avondlicht; er licht verse sneeuw op de toppen, de lucht is blauw, het is ijskoud. We stoken een vuurtje in de kachel in het open huisje en het is zo koud dat we daar ook maar de tent heen verplaatsen. Voor de zekerheid nemen we een pan en deksel mee om eventuele beren mee weg te jagen.

Donderdag 18 augustus

Het heeft vannacht gevoren, er zit ijs op de autoruit. Als we iets na 8 uur wegrijden is het een en al mist. Het doet mysterieus aan met overal rijp. Ook nu zijn de toppen niet te zien, maar het is toch erg mooi. De mist rolt als het ware over de hellingen het dal in. Bijna iedereen doet de Icefields Parkway in 1 dag en omdat wij middenin starten is het

nog erg rustig. De zon schijnt, we hebben werkelijk schitterend zicht op de rotsen en gletsjers. Echt onbeschrijflijk mooi!

De Athabasca Gletsjer gaat in de herkansing, dit keer schijnt de zon. We stoppen bij de **Saskatchewan-crossing**; een mooi uitkijkpunt met een meanderende rivier en in de verte drie big-horn-sheep-dames. Een blauwe lucht met hier en daar een wolkje, besneeuwde bergtoppen. Schitterende lunchstop voor een werelds uitzicht waar we helemaal in ons eentje van kunnen genieten. Dat is heel anders bij het **Peyto Lake**; het is het hoogste punt van de Icefields Parkway en met zijn blauwe gletsjer-kleur een toeristische attractie. Na het **Bow Lake** rijden we over de Bow Valley Parkway, de oude snelweg. Vincent weet precies het nest van de visarend/osprey te vinden. Een jong staat op het nest, klaar om uit te vliegen. De Icefields Parkway eindigt in **Banff** en daar weet Vincent feilloos de dropwinkel te vinden.

Vrijdag 19 augustus

We gaan al vroeg op pad als het nog steenkoud is. Buiten de camping zien we meteen een moederelk met jong. Na een ontbijtje aan Two Jack Lake doen we Lake Johnson aan waar we de nodige vogels zien: de common loon, killdeer, california gull en barn swallow.

Via de Bow Valley Parkway rijden we door naar de **Johnston Canyon**. Onderweg zien we een groepje van zes muledeer, waaronder twee jongen. Het mannetje drijft het groepje gauw het bos in. Bij de canyon aangekomen bekijken we de Lower en Upper Fall en krijgen een ijsje van ijsverkoopster Philippino, iemand die Vincent tijdens zijn reizen heeft leren kennen.

Terug in Banff kopen we eerst muggenspray en gaan dan elitair toiletteren in het sjeke Banff Spring Hotel uit 1888. Daarna maken we een wandeling langs de **Bow River**, een rivier die Vincent altijd bij zal blijven omdat hij er vorige keer vanuit zijn kano een moeder-grizzly met 3 jongen zag. Natuurlijk hoopt Ingrid innig dat dit nu ook weer gebeurt, maar helaas. We moeten het doen met een oenig waterslangetje.

Zaterdag 20 augustus

Tja, dat krijg je er van als je al om half 10 naar bed gaat: om 5 uur klaarwakker. We breken de tent af en gaan op weg naar **Lake Louise**, genoemd naar de vierde dochter van Queen Victoria. Uitgebreid kunnen we een mannetjeselk (die een oefenstrijd met een struikje voert) en een coyote bekijken, wel een half uur lang.

We hebben geluk bij Lake Louise; het is windstil en dat zorgt voor een schitterende weerspiegeling van de omringende bergen op het water. We klimmen 325 meter omhoog naar het Teahouse. Het is schitterend weer met prachtig zicht op de Louise Gletsjer en de bergen. Het is werkelijk schitterend. Ook het uitzicht vanuit het Teahouse is subliem. Vincent klimt nog verder naar Plain of Six Glaciers, Ingrid wacht op een bankje in de zon.

Terug lopen we via Mirror Lake. Onbekommerd eten we er wat pinda's, tot een clark's nutcracker out of the blue een graai uit Ingrids hand neemt. Ze doen hun naam eer aan. Onderweg naar beneden komen we een bonte stoet toeristen tegen. Het is zaterdag, veel Canadezen zijn een dagje uit. Het is inmiddels wat gaan waaien en daarmee is de weerspiegeling op Lake Louise ook weg.

We rijden door naar **Moraine Lake** met zijn onwaarschijnlijk blauwe kleur. Kanoverhuur kost hier \$ 35 per uur (even ter vergelijking: bij Loon Lake was het \$ 12 per dag), dunder is Vincent het nog niet tegengekomen. Maar toch zijn er ook hier mensen die het er voor over hebben. Ook hier is het druk en we moeten de auto zelfs langs de weg zetten.

Onderweg stoppen we bij **Spiral Tunnels**, een spoortunnel in de vorm van een acht met drie niveaus (voor die tijd ging de trein recht over de Kicking Horse Pass, een stijging van maar liefst 4%!). Het is in 1907 met Zwitserse ingenieurs gebouwd. Duizenden arbeiders werkten van twee kanten naar elkaar toe en kwamen elkaar met slechts 5 cm. hoogteverschil tegen. Je moet wel erg veel geluk hebben wil de trein net langsrijden. We rijden dan ook weg zonder de trein gezien te hebben. Maar als we bijna bij de camping zijn, komt de trein ons ineens tegemoet. Plankgas rijden we terug en zijn net op tijd terug, de consternatie onder de toeschouwers is groot.

De walk-in camping die we op het oog hebben is helaas vol. Erg jammer, want het is een schitterende plek. Dan maar even uithuilen bij de Takakkaw Falls, 254 meter hoog. Met enorme kracht dondert het water naar beneden, het zorgt voor veel wind. Bij de andere camping gaat de laatste plek vlak voor onze neus weg. We balen nog meer, want nu moeten we doorrijden naar **Golden**. Daar komen we in de loop van de avond aan bij de Golden Municipal Campground en het is niet zo verwonderlijk dat hier nog volop plek is. Het is echt de meest vreselijke camping waar we ooit onze tent hebben opgezet met aan de ene kant een weg met industrieterrein en aan de andere kant de Kicking Horse River met een rangeerterrein er pal achter. Hier worden met veel herrie de treinstellen aan elkaar gezet. Vincent haalt voor de zekerheid extra rum en cola. In de campinggids omschrijven ze het iets anders: "71 treed and sheltered sites beside the majestic Kicking Horse River." Klinkt best aantrekkelijk.

Zondag 21 augustus

Vandaag gaat Ingrid eindelijk haar eerste en enige **grizzly bear** zien: Boo. Hij werd samen met zijn zusje drieënhalve jaar geleden gevonden in de Cariboo Mountains; hun moeder was dood, zij konden met hun vijf maanden niet zelfstandig leven. Ze werden Cari en Boo genoemd en leefden in een groot, afgezet stuk natuur. Cari is onlangs overleden, gelukkig leven de mannetjes solitair. Boo weegt 350 kilo, later zal dit 700 tot 900 kilo zijn. Ingrid heeft geluk, want Boo is druk bezig om eten te zoeken dat door de verzorgers over het hek is gegooid. Hij is op nog geen meter afstand. Later trekt hij zich terug in de struiken, klaar voor zijn dutje. Het is echt perfect zo!

De verzorger heeft ook nog wat interessante nieuwtjes. Zo ruikt een grizzly rottend vlees op 9 kilometer afstand. Ook vertelt ze dat Boo elk jaar voor de winter een hol graaft, hoewel hij dit nooit geleerd heeft. Toch is ervoor gekozen om hem in een afgesloten houten huis te laten slapen. Zo kan het hek om zijn gebied naar beneden gehaald worden, anders zou het kapot gaan door de sneeuw. Tijdens de winterslaap hoeft hij niet te eten, drinken of urineren. De urine wordt in zijn lijf gerecycled om zo vochtigheidsgehalte en spierkracht op niveau te houden.

Vanaf nu gaan we van de toeristische route af. We rijden door naar **Revelstoke** in het Glacier National Park. Hier moet de klok een uur terug. Op het hoogste punt ligt het bezoekers informatiecentrum, een bezoek meer dan waard. Beneden ons ligt Lake Revelstoke, een enorm groot meer. Het is heerlijk rustig, wolkenloos warm. Wie had kunnen denken dat we de aico nog nodig zouden hebben. Gelukkig passen we nog op de **ferry** en maken de gratis overtocht van 20 minuten vanaf Shelter Bay. Onze tent zetten we

op op Campground **Summit Lake**, een schitterende plek pal aan het meer. Het is echt een familiecamping met allemaal Canadezen die hier de hele vakantie staan. Behalve een oud toilet is er verder niks, maar de locatie is subliem.

We maken een uitstapje naar **New Denver**, een sfeervol stadje met allemaal oude geveltjes. Terug op de camping haalt de moeder van de beheerder het geld op. Uiteraard heeft zij alle tijd van de wereld. Ze vertelt dat het erg warm is de laatste tijd en dat ze een groene kerst hadden in plaatse van anderhalve meter sneeuw. Ze vertelt ook hoe ze de streek ziet veranderen door rijken uit Vancouver en Duitsland die de huizen voor een hoop geld opkopen en zo onbetaalbaar maken voor de jonge mensen die hier vandaan komen. En zo gaat de sfeer helemaal weg uit zo'n dorp. Erg om te horen.

We maken 's avonds een mooi vuur (het hout is inclusief) en zien de maan opkomen boven de berg. Als we niet zo weinig tijd hadden, zouden we hier graag langer blijven om lekker een beetje te kneuteren.

Maandag 22 augustus

Na een ontbijtje in de zon pakken we de spullen in en vinden een pad onder de tent. Dapper ding! Op weg naar de ferry springt een white tailed deer vlak voor de auto over, het witte staartje omhoog. We halen de oversteek naar Needles nét en rijden richting Vernon. Het is een mooi landbouwgebied met overal hooibouw en schuren vol hooi. Er is hier nauwelijks verkeer. Naarmate we dichterbij Vernon komen wordt het drukker en droger. Eigenlijk niet zo mooi, met name door de onophoudelijke stroom auto's. In **Summerland** besluiten we een binnendoor route te nemen, een ongeasfalteerde weg waar we met onze huurauto eigenlijk niet mogen komen. Een oude man brengt ons naar het startpunt. Het is hier een stuk droger met nauwelijks verkeer en veel naaldbomen en **wildlife**. Een muledeer springt met haar twee jongen vlak voor onze auto over. Bij Trout Creek scharrelt een zwarte beer rond. Een coyote trippelt onbekommerd de weg over en kijkt ons indringend aan. Twee jonge mule deers flitsen als een raket langs ons de heuvel af. Het is echt een schitterend avontuur.

Na 85 kilometer komen we uit in **Princeton**, een leuk plaatsje waar we meteen wat boodschappen doen. We stuiten op een volledig houten brug uit de jaren dertig van de vorige eeuw. In de buurt van de Allison Pass vinden we een plek op de camping Cold-spring. Een mooie plek, maar vlak langs de weg. We doen een loop van een klein uur via een smal pad door een kleine canyon met een weelderig bos. Een mule deer met jong graast op nog geen tien meter afstand. Af en toe kijken ze ons aan met hun wijd uitstaande oren, maar bedreigd voelen ze zich niet. Een prachtig moment.

Dinsdag 23 augustus

We worden wakker met regen, maar kunnen toch ontbijten als het droog is. Net als we willen inpakken, begint het opnieuw te regenen. Vincent zit opgesloten in de auto, Ingrid in de tent. We pakken de tent maar nat in. Over de Allison Pass rijden we richting Vancouver. Het is rustig op de weg met prachtige hoge, dikke naaldbomen. Watertjes kabbelen overal tussendoor, veel boerenwormkruid langs de kant van de weg, een steller's jay (een mooi blauw-zwart vogeltje met kuif).

Onderweg stoppen we bij **The Hop Slide** waar in 1965 een zware aardbeving plaatsvond. Een massa van rotsen en sneeuw viel daarbij op een meer in het dal, water en klei stroomden alle kanten op waardoor drie kilometer van de weg wegsloeg en mensen verdronken. Sindsdien is het meer voorgoed verdwenen.

We rijden door **Fraser Valley**, een mooi landbouwgebied met veel maïs, koeien en hooibouw en bergen op de achtergrond. De zon schijnt, overal zien we bloemenweides en schitterende fruitbomen. Onze lunchstop hebben we aan de baai van de Harrison River. Aan een meertje met veel eenden en Canada geese plukken we een beker overheerlijke bramen. Er zijn er zoveel en niemand doet er iets mee. Nog nooit hebben we er zoveel bij elkaar gezien. Vanaf Mission wordt het een stuk drukker, maar een vierbaans weg schiet wel lekker op.

In **Vancouver** strijken we neer op de camping Dogwood voor de laatste twee nachten. Met de Sky Train gaan we de stad in, naar China Town. Je stapt hier echt een andere wereld in met overal gedroogde vis, kruiden, groenten, Chinezen en rare luchtjes. We eten er, Vincent zelfs helemaal in stijl met stokjes. Op de camping terug nemen we de heerlijkste warme douche tot nu toe. Eindelijk, want na twee dagen begonnen we toch een beetje te stinken!

Woensdag 24 augustus

Met de ferry en de bus gaan we naar **Victoria op Vancouver Island**. Ingrid boekt er een excursie met een zodiac, een opblaasboot voor 12 personen. Vincent blijft achter op de kade en gaat naar een 3D-film over het wildlife hier, want voor hem is de zodiac oud nieuws. Er zouden helaas geen orka's in de buurt zijn, maar we hebben geluk. We zien er drie van het vleesetende soort. Ze zijn onderweg naar het robbeneiland. Voordat ze er zijn, zorgen wij dat we weg zijn, want volgens de regels mag je ze daar niet bij storen. We zien een paar walvissen, die steeds hun staart omhoog klappen vlak voor ze naar de diepte duiken. Het bekende fotomoment. Ingrid doet geen moeite en kijkt liever. Al met al niks van dichtbij en geen spectaculair sprongen, maar ze heeft ze toch maar mooi gezien!

Omdat de excursie iets uitloopt, missen we de bus en moeten we als een raket met een taxi naar de ferry. Al met al een duur uitje en een stressvol einde, want we mogen de ferry beslist niet missen. Ingrid stoot namelijk meteen door naar het vliegveld voor de terugreis. Wat een doldwaas slot! Vincent blijft nog een nachtje en levert de PT-Cruiser na bijna 5000 kilometer in op het vliegveld om vervolgens naar huis te vliegen. De leuke tent zou hij achterlaten. Drie keer raden wat in Arnhem van onder uit de rugzak tevoorschijn komt!